

Laplandse Herdershond

Ofwel de Lapinporokoira

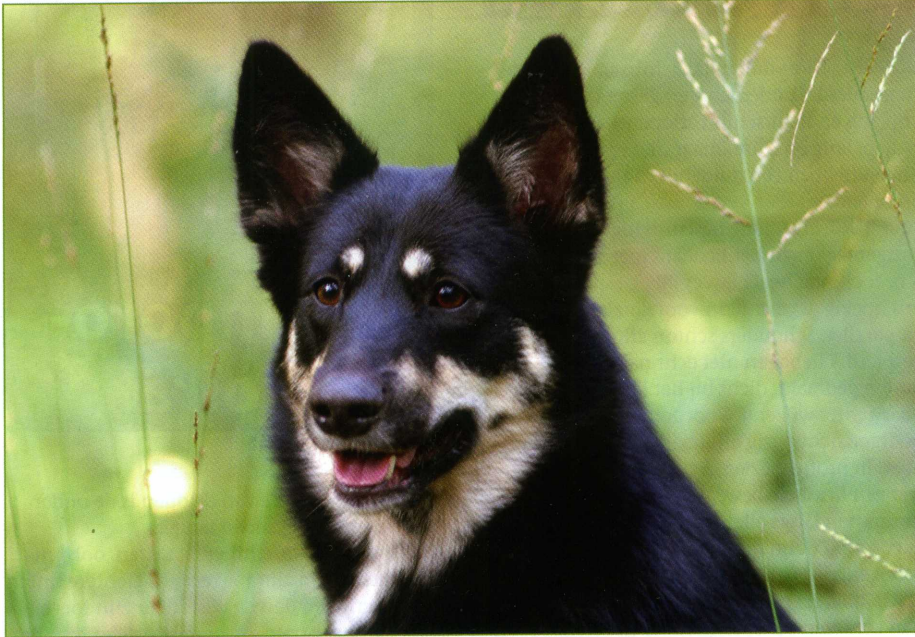
De Laplandse Herdershond is ontstaan uit de oorspronkelijke Spitsen die door de Saami werden gebruikt voor jacht en visserij.

Toen de Saami zich van een jagend volk ontwikkelden tot een herdersvolk, ging men meer selecteren op de honden die voor dit werk geschikt waren...

TEKST: NATASJA VAN HOUT • FOTO'S: ALICE VAN KEMPEN

Men probeerde onder andere de hoedende capaciteiten van de honden te verbeteren door Europese herdershonden in te kruisen, maar dit bleek toch niet zo'n doorslaand succes te zijn. Men heeft dit inkruisen van vreemde rassen vrij snel weer losgelaten en deze experimenten hebben weinig invloed gehad op de ontwikkeling van de huidige populatie Lappenhonden. Wel zijn er mensen die ervan uitgaan dat de hangende staart van

de Laplandse Herdershond nog een verwijzing is naar de eerder gebruikte Collies en Duitse Herdershonden.

ERKENNING

De Laplandse Herdershond werd oorspronkelijk gebruikt als hoedende herdershond in de rendierkudde in het sneeuwrijke gebied van Lapland. Later verloor hij zijn functie ten gunste van de sneeuwscooter en helikopter. Met de opkomst van deze voertuigen had men steeds minder behoefte aan een hond in de kudde. Het ras dreigde in de vergetelheid te raken.

ras op 17 december 1996 pas officieel erkend door de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied.

HERDER

De Laplandse Herdershond wordt in het noorden van Finland op kleine schaal nog wel gebruikt als herdershond. Een jonge hond wordt daar eerst gesocialiseerd door de herder. Die doet dat door het dier overal onder zijn arm mee naar toe te nemen. Of hij nu naar het toilet gaat, of naar de keuken, de hond gaat mee. Zo bouwt hij een sterke band op met

De Laplandse Herdershond is een sportieve hond...

In 1944 en het jaar daarop heeft men een poging ondernomen om tot een standaard te komen, maar door de Tweede Wereldoorlog is deze poging in rook opgegaan. Na de oorlog, rond 1950, is men opnieuw begonnen met het vastleggen van de raspunten. De Finse Kennelclub erkende het ras in 1966. Een jaar later volgde erkenning door de F.C.I. In Nederland werd het

de hond. En dat is op een later tijdstip belangrijk, met name als hij hem in de kudde inzet. De pup is dan immers al zeer gericht op zijn geleider. Als de pup oud genoeg is om aan zijn echte opleiding te beginnen, mag hij in de kudde meelopen met een oudere, ervaren hond. Spelenderwijs leert het hondje zo wat er van hem verwacht wordt en door het gedrag van de

IN 'T KORT

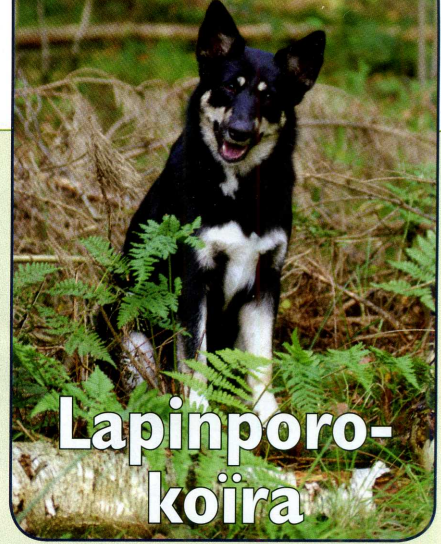
De Laplandse Herdershond is een vriendelijke, blijmoedige hond. Hij is evenwichtig en robuust, en heeft een groot zelfvertrouwen. Hij is zelfstandig van aard en heeft een consequente baas nodig die zich door rustig en beheerst gedrag een betrouwbare leider toont. Hij hecht zich sterk aan zijn baas en diens huisgenoten. Hij is waaks, maar is ongeschikt om gebruikt te worden als verdedigingshond. Hij zal aanslaan bij dreigend gevaar om zijn baas te waarschuwen, maar komt in principe niet zelf in actie. De Laplandse Herdershond staat doorgaans vrij neutraal ten opzichte van vreemden. Hij is vriendelijk, maar niet geïnteresseerd. Hij kan blafferig zijn, maar dat is doorgaans terug te voeren op een gebrek in de opvoeding. Als u vanaf het moment dat uw hond als pup in huis komt duidelijk maakt wanneer en hoe lang u het blaffen tolereert, zal hij zich niet overmatig laten horen. Hij leert immers snel en heeft gauw door wat u van hem verwacht. Het blaffen hoeft dus geen probleem te vormen.

veteraan na te bootsen, leert de jonge hond zijn werk.

In Finland wordt hij verder nog ingezet in de functie van waakhond. Ook wordt hij hier en daar gebruikt als geleidehond en als reddingshond. Het meest zien we hem tegenwoordig echter als gezelschapshond, waarbij hij het best tot zijn recht komt bij een actieve baas die het leuk vindt om wat met zijn hond te ondernemen. Buiten Finland zien we hem maar zelden. In ons land zijn slechts enkele Laplandse Herdershonden aanwezig.

OPVOEDING

De Laplandse Herdershond is een zelfstandig werkende hond die zijn baas niet zomaar blindelings zal gehoorzamen om hem te behagen. Er zal veel tijd en aandacht aan de hond

LAND VAN OORSPRONG: Finland.
FCI-NUMMER: 284.
RASGROEP: 5, Spitsen en Oertypen, sectie 3.

ALGEMEEN BEELD: een middelgrote, hoedende spits hond, duidelijk langer dan de schoft-hoogte. Hij heeft sterke botten en spieren. De hond is gespierd, nochtans mag hij niet de indruk geven te zwaar te zijn. Het geslacht zou duidelijk waarneembaar moeten zijn. De vacht is aangepast aan het noordpool klimaat.

BELANGRIJKE VERHOUDINGEN: de lengte van het lichaam is ongeveer 10% langer dan de schoft-hoogte. De diepte van het lichaam is ongeveer de helft van de schofthoogte.

GEDRAG/TEMPERAMENT: volgzzaam, kalm, vriendelijk, energiek en bereid te werken. Blaft gemakkelijk tijdens het werken.

HOOFD: langschedelig, de snuit is iets korter dan de schedel. De schedel slechts licht gewelfd; licht hellend. De frontale groef is duidelijk en de wenkbrauwranden zijn welomlijnd. Aangezicht bij voorkeur zwart, maar in harmonie met de vachtkleur. De neusrug is recht. Van bovenaf en in profiel bekeken versmalt de snuit licht naar de neus toe. Lippen strak. Wangen: de jukbeenbogen zijn duidelijk gemarkeerd.

KAKEN/TANDEN: sterke kaken en tanden. Schaargebit.

OGEN: bij voorkeur donker van kleur, maar wel in harmonie met de vachtkleur. Zijn ovaalvormig en relatief ver uiteen geplaatst. Ze hebben een levendige, attente en scherpzinnige uitdrukking, tevens is er in de ogen van de teven toewijding en trouw te bespeuren.

OREN: staande, spitse oren van gemiddelde lengte, eerder wijd uiteen geplaatst, vrij breed aan de basis. De binnenkant van het oor is overvloedig bedekt met haar, in het bijzonder aan de basis.

HALS: sterk en middelgroot van lengte. Er is een geleidelijke overgang naar de schouders. Zonder halskwab (keelhuidvorming).

LICHAAM: schoft duidelijk zichtbaar. Rug sterk en gespierd. Lenden kort en gespierd. Croupe vrij lang en licht schuin aflopend. De borstkas is diep, lang en ruim, maar niet erg breed. De ribben hebben een duidelijke boog. Buik zacht oplopend.

VOORHAND: algemene beschrijving: krachtig, vastgemaakt aan het lichaam met sterke spieren, toch nog heel beweeglijk. Gespierd en vrij hoekig gevormd. In vooraanzicht recht en parallel. Schouders schuin aflopend en gespierd. Ellebogen niet echt naar binnen of buiten gedraaid, dicht bij het lichaam, recht naar achter wijzend. Voorpoten verticaal. Voorpootgewricht pezig en flexibel. Voormiddenvoet, in profiel bezien, licht schuin aflopend, wat een flexibele beweging mogelijk maakt. Voorpoten langs alle zijden eerder ovaal gevormd. Ze zijn dicht behaard. De tenen zijn gebogen, de voetkussens zijn dik en elastisch.

ACHTERHAND: algemene beschrijving: hoekig. Van achteren bekeken parallel en recht. Boven-dij vrij lang en breed met goed ontwikkelde spieren. Kniegewricht vooruit gericht, de hoek is duidelijk gevormd. Onderdij vrij lang en pezig. Spronggewricht vrij laag geplaatst, de hoek is duidelijk gevormd. Achtermiddenvoet eerder kort, verticaal en evenwijdig. Achterpoten net als de voorpoten. Bij voorkeur zonder wolfsklauwen.

STAART: heeft een gemiddelde lengte, zet laag aan en is overvloedig bedekt met haar. In rust hangt de staart naar beneden. In beweging wordt hij gehouden in een lichte boog, daarbij mag hij niet over de rug komen. In actie mag de staart ook cirkelvormige bewegingen maken.

GANGWERK/BEWEGING: vrij, flexibel, moeiteloos en krachtig. Hij kan onvermoeibaar draven. Bij een snelle draf neigt hij naar single-track.

HUID: strakke huid zonder rimpels.

VACHT: de dekvacht heeft een gemiddelde tot lange lengte, is recht, eerder opgericht en ruw. De ondervacht is fijn en dik. Op de hals, borst

en op de achterzijde van de dij is de ondervacht meestal dichter en langer.

KLEUR: zwart in verschillende tinten, ook grijs en donker bruin zijn toegelaten. Lichtere tinten en markeringen dan de basiskleur zijn toegestaan aan het hoofd, de onderste delen van het lichaam en de poten. Witte markeringen op de hals, borst en poten zijn ook toegelaten. De ondervacht is zwart, grijs- of bruinachtig.

HOOGTE: ideale hoogte voor reuen 51 cm. Ideale hoogte voor teven 46 cm. (Voor beide wordt ± 3 cm afwijking getolereerd).

FOUTEN: elke afwijking van de voorafgaande punten zou als fout gezien moeten worden. De ernst waarmee naar de fout gekeken moet worden moet in de juiste verhouding staan tot de graad van afwijking.

Niet 'mannelijke' reuen en niet 'vrouwelijke' teven. Zeer lichte ogen in een zwarte hond. Oren met slappe uiteinden. Staart gekruld of gebogen over de rug gedragen. Zachte, golvende of gladde vacht. Zonder ondervacht.

ELIMINERENDE FOUTEN: bovenvoorbeet of ondervoorbeet. Hangende oren.

OPMERKING: de reuen moeten twee normaal ontwikkelde, volledig in het scrotum ingedaalde testikels hebben.

geschonken moeten worden om een goede band met hem op te bouwen. En zijn eigenaar zal moeten aantonen dat hij het waard is om 'de baas' te zijn. Dit betekent overigens niet dat de Laplandse Herdershond hard aangepakt moet worden, want daarmee verlies je direct zijn respect. Een echte leider heeft geen agressie nodig om zijn gezag te doen gelden. Juist rustig, beheerst en doortastend optreden kenmerkt de ware leider. De Laplandse Herdershond zal dan ook het beste gedijen bij een opvoeding die weliswaar heel consequent wordt doorgevoerd, maar

die gebaseerd is op vriendelijkheid en respect. Het belonen van gewenst gedrag (positieve bekrachtiging) is een beproefde methode bij de meeste hondensporters die ook uitstekend werkt bij de Laplandse Herdershond. Bij dit ras moet er niet teveel druk op de hond worden uitgeoefend, omdat dit leidt tot concentratieverlies. Hij leert bijzonder snel en heeft een uitstekend geheugen.

TRAINING

De Laplandse Herdershond is een sportieve hond die het prima doet bij

diverse hondensporten. Zijn werklust en intelligentie maken hem tot een gemakkelijk trainbare hond. Maar er schuilt ook een gevaar in. Wie G&G-cursussen met hem wil gaan volgen, moet zich realiseren dat de Laplandse Herdershond zich snel verveelt als het cursusaanbod te eentonig is. Bij veel cursussen wordt er eindeloos met de honden gevolgd en moeten bepaalde oefeningen keer op keer herhaald worden. Dat is een methode die voor dit ras averechts werkt. Een afwisselende training, die niet te lang duurt en hem blijft prikkelen en uit-

dagen, is essentieel om de werklust van de Laplandse Herdershond te stimuleren. Gaat hij zich vervelen, dan haakt hij af. Helaas wordt er bij veel trainingen onvoldoende rekening gehouden met de diversiteit aan

KLIPGEIT

De Laplandse Herdershond is een beweeglijke en zeer behendige hond. Hij kan rechtstandig omhoog springen en soms ware acrobatische hoogstandjes uithalen. Dit soms tot grote

Hij verveelt zich snel als de training te eentonig is...

rassen, waardoor sommige honden op de training onvoldoende tot hun recht kunnen komen.

Agility is een vorm van hondensport waarin de Laplandse Herdershond goed uit de verf kan komen. Het is een sport waarin de hond voortdurend alert moet blijven en waarin hij zich goed kan uitleven. Zijn intelligentie en leergierigheid worden bij deze sport ten volle benut en er is ruimte voor zijn zelfstandigheid. Hij hoeft immers niet achter zijn baas aan te sjokken, maar kan vooruit werken, mits hij daarbij de signalen van zijn baas blijft opvolgen.

schrik van zijn baas. Smalle richels en steile hellingen zijn voor hem geen onoverkomelijke hindernis. Hij lijkt er juist plezier in te hebben om een 'lastige' route uit te kiezen. Hij doet dan soms meer denken aan een klipgeit dan aan een hond. Bij de pups is dit vaak al zichtbaar. Als pups bij de fokker buiten worden gelaten, gaan ze – nieuwsgierig als ze zijn – direct op onderzoek uit. En zien ze dan toevallig een kat op een hoge stapel hout springen, denken ze: 'dat kan ik ook!' Voor je het weet klimmen alle pups naar boven en blijkt inderdaad dat ze het ook kunnen.

WERKLUSTIG

De Laplandse Herdershond is een energieke hond, werklustig en sportief. In actie kan hij door zijn grote enthousiasme nogal luidruchtig zijn. Tijdens het werk in de kudde blaft hij graag. Ook wanneer we hem vervangend werk bieden, zoals een sport als agility, zal hij zijn stem graag laten horen. Dit blafgedrag kan echter goed ingeperkt worden als u hier vanaf het begin voldoende aandacht aan besteedt. De Laplandse Herdershond is een ras dat vrij veel beweging nodig heeft en het heerlijk vindt als zijn baas hem meeneemt op lange wandelingen waar hij vrij kan rondrennen. Als hij buitenshuis voldoende mogelijkheden heeft om zijn energie kwijt te kunnen, zal hij in huis een rustige, kalme hond zijn.

SOCIAAL

De Laplandse Herdershond is een sociale hond die niet lastig is met andere dieren. Indien hij er goed mee

gesocialiseerd wordt, kan hij uitstekend gehouden worden met andere huisdieren. Met andere honden kan hij het doorgaans vrij goed vinden, al kunnen de reuen zich onderling soms

wat hanig gedragen. Gewoonlijk geeft dit echter niet echt problemen.

De Laplandse Herdershond kan ook prima leren samenleven met een kat en ook grote huisdieren, zoals paar-

Volgzaam, kalm, vriendelijk,
energiek en **bereid te werken...**

den, geven meestal geen problemen. De Laplandse Herdershond zal zijn baas graag van dienst zijn om de paarden naar de stal te begeleiden. Het is wel belangrijk dat u uw Laplandse Herdershond al jong went aan verschillende dieren, zodat zijn latente jachtinstinct hem geen parten gaat spelen. Ook kan het zijn dat hij uw eigen kat prima accepteert als huisgeenoot, maar toch steeds achter de kat van de burens aanjaagt. Die behoort dan niet tot zijn 'roedel' en wordt door hem wel als prooi beschouwd. Wel iets om rekening mee te houden.

VERZORGING EN GEZONDHEID

De kortharige vacht van de Laplandse Herdershond vraagt niet bijzonder veel aandacht. Een regelmatige borstelbeurt is voldoende om zijn vacht in goede conditie te houden. In de lente, als de hond in de rui komt, is het verstandig om hem even dagelijks onder handen te nemen, zodat hij zijn dichte onderwol sneller kwijt is. De Laplandse Herdershond is doorgaans een gezond ras dat maar weinig erfelijke aandoeningen kent. Sporadisch komt heupdysplasie voor en ook de erfelijke oogafwijking PRA komt wel eens voor. Een goede selectie van ouderdieren voorkomt dat deze ziekten een grotere rol zouden kunnen gaan spelen binnen het ras. <

INFORMATIE

Voor meer informatie over de Laplandse Herdershond kunt u contact opnemen met **Scandia, vereniging van fokkers en liefhebbers van Scandinavische Spitsshondenrassen**, secr.: A.P. Maijer, Mariapolder 15a, 3292 LC Strijensas, tel.: 078-6746041, e-mail: scandia@xs4all.nl
Rasinfo en pubbemiddeling: Th. den Hartog, telefoon: 0488-454937, e-mail: info@vandewuestegraaf.nl
Website: www.scandia-rasvereniging.nl